

råde og den indbyrdes afhængighed, der i mange tilfælde består mellem deres politik på disse områder, gør det ønskeligt at udvikle og styrke forholdet mellem de forskellige landes arbejdsministerier samt at fremme og lette udveksling af oplysninger og erfaringer for det fælles bedste. En direkte forbindelse er i de senere år i større omfang blevet etableret gennem ansættelse af social- og arbejdsattachéer, hyppigere besøg i andre lande af arbejdsministeriets tjenestemænd, udveksling af medarbejdere o. s. v. En sådan forbindelse er ligeledes blevet etableret eller styrket på de internationale arbejdskonferencer, på regionale konferencer, på møder i industrikomitéerne og i forskellige ekspertkomitéer inden for Det internationale Arbejdsbureau.

29. De metoder, der anvendes i de enkelte lande til behandling af internationale forhold på det omhandlede område, varierer fra land til land. De beror på forfatningsforholdene, den almindelige administrative opbygning samt på forholdet mellem de forskellige administrative organer. Det kan dog nævnes, at der i stigende grad oprettes særlige afdelinger til behandling af internationale spørgsmål inden for de forskellige landes arbejdsministerier. Disse afdelinger har til opgave — i nogle tilfælde er det næsten deres eneste opgave — at varetage forholdet til Den internationale Arbejdsorganisation, andre internationale og regionale organer samt arbejdsministeriet i andre lande.

30. Disse afdelinger beskæftiger sig i deres forhold til ILO med deres regerings deltagelse i ILO-møder, forberedelse og à jourføring af materiale til disse møder, gennemførelse af de nødvendige foranstaltninger i forbindelse med ILO-undersøgelser og -rapporter, undersøgelse af internationale konventioner og henstillinger samt deres forelæggelse for de kompetente myndigheder, udarbejdelse af rapporter om gennemførelse af konventioner og henstillinger, udbredelse af kendskabet til ILO's arbejde og medvirken i organisationens arbejde for ydelse af teknisk bistand, f. eks. fremskaffelse af eksperter, udvælgelse og anbringelse af stipendiater samt samarbejde med hensyn til arbejdet i marken.

31. Såfremt en anden international eller regional organisation udøver en virksomhed, som eventuelt måtte have en vis forbindelse med arbejdsspørgsmål, er det vigtigt, at der består et nært samarbejde mellem de pågældende styrelser og arbejdsministeriet for at sikre, at der bliver taget fuldt hensyn til den del af virksomheden, der vedrører arbejdsproblemer. Et lignende samarbejde bør finde sted,

hvor det drejer sig om tosidede overenskomster, som berører arbejdsspørgsmål.

32. En række regeringer har etableret en særlig forbindelse med arbejdsministeriet i andre lande. De sender delegationer til udlandet i studiejemed, de udveksler personale med henblik på oplæring, de udveksler publikationer og meddelelser. Nogle lande har ved deres diplomatiske repræsentation i udlandet ansat social- eller arbejdsattachéer, som har et nært samarbejde med arbejdsministeriet i de lande, hvor de er udstationeret. De tager undertiden del i udarbejdelsen af forhandlingerne om og gennemførelsen af tosidede overenskomster vedrørende sociale spørgsmål eller arbejdsspørgsmål.

8. Ændring af Den internationale Arbejdsorganisations statut.

Der forelå på konferencen et af arbejdsorganisationens styrelsesråd fremsat forslag om en ændring af organisationens statut gående ud på, at antallet af medlemmer i styrelsesrådet skulle forøges fra 32 til 40, nemlig 20 regeringsrepræsentanter, 10 arbejdsgiver- og 10 arbejderrepræsentanter mod for tiden henholdsvis 16, 8 og 8.

Baggrunden for dette forslag var det stadig voksende antal medlemmer af arbejdsorganisationen, som gør det ønskeligt, at flere lande kan blive repræsenteret i styrelsesrådet. Det var nogen modstand imod forslaget, idet det hævdedes, at det med et større antal medlemmer ville blive vanskeligere for styrelsesrådet at arbejde effektivt. For at modvirke et sådant resultat fremsatte USA's delegerede forslag om, at antallet af stedfortrædende medlemmer af rådet, der hidtil har været lige så stort som antallet af egentlige medlemmer, skulle nedsættes. Dette sidste forslag mødte modstand bl. a. fra de nordiske lande. Spørgsmålet om antallet af stedfortrædende medlemmer afgøres imidlertid, af styrelsesrådet selv, og de nordiske lande kunne derfor blot under diskussionen give udtryk for deres synspunkt. Ved den endelige afstemning om forslaget til statutændringen stemte de nordiske lande for forslaget, der blev enstemmigt vedtaget:

Statutændringen har følgende tekst: